

tion vil være mulig, afholdt sig fra at stemme, ville det utvivlsomt være meget vanskeligt at opnå den nødvendige $\frac{2}{3}$ majoritet for vedtagelsen af en konvention.

Da ILO er oprettet ud fra ønsket om at sikre verdensfreden, må spørgsmålet om tilvejebringelse af en varig fred naturligvis til stadighed optage generaldirektøren. Derfor spørger han os i sin rapport, om det program, han har udarbejdet, er det rigtige, om de metoder, han anvender, er de bedste, og om de problemer, han søger at løse, er de mest påtrængende.

Ved tidligere lejligheder har den danske regeringsdelegation fremhævet, at en væsentlig forskel mellem den verden, vi lever i nu, og den verden, der bestod i 1919, er, at *tiden* er blevet en afgørende faktor i næsten alle de foranstaltninger, der skal træffes på det internationale plan.

Mange af problemerne er de samme som for 40 år siden, men den tekniske udvikling foregår nu i et så eksplosivt tempo, at vanskelighederne ved langtidsplanlægning er vokset betydeligt. Desuden har udviklingen på atomenergiens område skabt en sådan fare for menneskeheden, at selv mindre fejltagelser kan have uoverskuelige virkninger.

Jeg tror ikke, at ILO er i stand til fra den ene dag til den anden at ændre den farlige situation, vi befinder os i. Men dette betyder ikke, at ILO ikke har en mission at udføre her. Tværtimod, vil jeg sige. En af årsagerne til den nuværende verdenskrise er manglen på gensidig tillid og forståelse. Dette gør vor stilling vanskelig, men alligevel ser jeg et stort håb netop i det forhold, at vi anskuer problemet på længere sigt.

Da UNESCO blev oprettet efter krigen, blev det anført i statutten for denne store organisation for uddannelse, videnskab og kultur, at „krigen begynder i menneskets sind“, og denne organisations hovedformål var og er derfor at ændre menneskets krigeriske indstilling.

Når jeg ser på ILO's virksomhed siden sidste verdenskrig, synes jeg, at vi nu har nået det punkt, hvor vi kan sige, at ILO's erfaringer viser, at freden kan opbygges i menneskets sind.

Efter min mening er det således vor organisations vigtigste erfaring, at det har vist sig muligt i et stort antal lande over hele verden

at indføre ordninger, hvorefter arbejdsstridigheder bilægges ved kollektive forhandlinger, mægling eller voldgift.

Jeg kan ikke nævne nogen anden organisation, som i så høj grad har bidraget til denne udvikling som ILO. Dette er i vidt omfang opnået gennem det oplysnings- og undervisningsarbejde, der er udført af nærværende organisation på den internationale arbejdskonference, i industrikomiteerne og ved teknisk bistand inden for de enkelte lande og industrier.

Jeg er således fuldkommen enig med generaldirektøren, når han fremhæver, at ILO i oplysning og undervisning råder over et effektivt middel til at påvirke arbejdsmarkedets fredelige udvikling.

Gennem organisationens indsats med hensyn til forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdere — et arbejde, der består i at bringe arbejdsgiverne og arbejderne i kontakt med hinanden, således at de får en bedre forståelse for den anden parts problemer, at sætte dem i stand til at løse deres problemer ad fredelig vej og hjælpe dem med at udrydde fordomme — og gennem vedvarende og energisk arbejde på dette område i fremtiden har ILO givet og vil fortsat give et eksempel, der meget vel kan virke ansporende på dem, der har ansvaret for løsningen af de verdenspolitiske problemer.

I sit svar udtalte generaldirektøren, at de fremkomne indlæg ville være af stor betydning for ham ved tilrettelæggelsen af organisationens arbejde i de kommende år. Debatten havde bekræftet, at organisationens arbejde i høj grad måtte rettes imod en løsning af de underudviklede landes problemer. Han henledte i denne forbindelse opmærksomheden på, at spørgsmålet om ydelse af teknisk bistand måtte ses i sammenhæng med organisationens virksomhed iøvrigt. En udvidelse af det tekniske bistandsprogram, således som det var foreslået af mange talere, ville nødvendiggøre en samtidig udvidelse af bl. a. organisationens forskningsvirksomhed.

Det var endvidere efter de fremsatte udtalelser klart, at organisationen måtte fortsætte og intensivere sin virksomhed på områder som: produktivitet; social tryk-
hed; forholdet mellem arbejdsgivere og